

Arne Bjerregaard (KrF):

Forslaget er en ret beskeden udvidelse, som mit parti kan tilslutte sig. Alligevel ønsker jeg personlig at sige, at jeg gerne havde set, at alle indkomstgrupper i samfundet var omfattet af lovgivningen. Jeg ved, det er svært at gøre det. Der kan være situationer eller indkomster, hvor man må sige, det ville være lidt urimeligt, men alligevel så jeg gerne, at vi fik lighed for alle, når vi nu skal bevæge os ind på dette område.

Endelig må jeg også personlig sige, at jeg stadig ser med en vis frygt på, at vi udvider fremtidens fordringer til samfundet med statens egne midler. Jeg finder en rimelig opsparring både nødvendig og positiv, men jeg frygter stadig væk, at når staten faktisk sparer op til pensionisterne til deres frie forbrug i fremtiden – en væsentlig del af det, som pensionisterne kan bruge i fremtiden, er jo sådan set statens midler, og jeg mener ikke, vi har stoppet sneboldeffekten af disse ordninger – så bliver de økonomiske fordringer på fremtidens samfund altså så store, at vi ikke kan honorere kravene. Vel har vi bremset sneboldeffekten noget med realrenteafgiften, men har vi gjort det tilstrækkeligt? Det er stadig væk et spørgsmål, jeg må stille den lovgivende forsamling. Jeg tror, man om få år vil erkende, at det ikke er muligt, men da er det betydeligt sværere at løse problemerne.

Poulsgaard (FP):

Fremskridtspartiets ordfører på dette område skulle egentlig have været hr. Glistrup, men han er jo forhindret i at være til stede. Så bliver jeg nødt til at sige lidt.

Dansk pensionslovgivning er aldeles uanstændig i mangt og meget. Det gælder bl.a., at lovreglerne udgør et uoverskueligt og dårligt sammenhængende virvar. Der er socialordninger, arbejdsmæssige systemer, skattemæssige regler, særlige regler for offentligt ansatte osv. På hvert felt er reglerne blevet til stykvis og ud fra vidt forskellige synspunkter, så befolkningen bliver helt forvirret og særdeles uretfærdigt forskelsbehandlet.

Fremskridtspartiet ønsker, at der om det offentlige bidrag til pensioner til de ældre skal gælde tre små paragraffer om ensartet og rundelig folkepension til alle, der har passeret pensionsalderen. Det har fremskridts-

partiet mange gange redegjort for, senest i vort lovforslag nr. L 152 af 3. april 1984.

Den afgørende fejl var, at skattelovene i 1922 begyndte at blande sig i pensionsområdet, men i kraft af utallige fejlgreb i dette folketing gennem mange årtier sidder vi altså nu i suppedasen, og den bliver såmænd hverken væsentlig bedre eller væsentlig værre, hvis skatteministerens nu fremsatte forslag bliver vedtaget.

Fremskridtspartiet vil selvfølgelig nøje følge argumentationen for og imod under udvalgsarbejdet, og vi går til arbejdet med den forhåndsindstilling, at der er lidt flere plusser end minusser, først og fremmest i form af, at der bliver lidt færre vilkårlige forskelsbehandlinger af de ganske mange medborgere, som har blandede indkomster, altså indtægter fra både lønarbejde og selvstændige erhverv, og som bevæger sig frem og tilbage mellem de to områder.

Men vi vil ikke nægte, at vi i så henseende er ganske betagede af skatteministerens udtalelse om, at forbedringen vil kunne indføres med et provenutab på $\frac{1}{10}$ promille af, hvad skatteplyndringen nu er nået op på. Hvis dybdegraven i forslaget skulle afsløre, at det provenuskøn, der findes i bemærkningerne, er politisk bestemt, for at ministeren kan sælge sit lovforslag, kølnes vor positive indstilling til forslaget tilsvarende. Vi mener, at de penge, der er til rådighed for skattelettelse, kun i meget begrænset omfang skal deles ud på enkelte særinteresser. Indkomstskatten er nemlig urimelig for alle befolkningslag; det var lykkeligt, hvis vi helt kunne få den afskaffet. Men så længe folketingsflertallet frådser med offentlige udgifter, må de midler, der er til rådighed for skattelettelser, først og fremmest bruges til generel forhøjelse af eksistensminimum, det skattefrie bundfradrag, og ikke spredes ud, efter hvilke interessegrupper der flittigst render skatteministeren på dørene og får hans bevågenhed.

Af det, der er sagt her, fremgår det, at vi nok er af den formening, at vi skal støtte lovforslaget, som det ser ud i øjeblikket.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Oppositionens indlæg i denne sag har været karakteriseret af, hvad man ofte oplever, når man ikke har nogen særlig præcise argumenter for eller imod en sag, nemlig at man